

[Helge Adam Møller]

Men jeg tror, at det er meget få danskere, som forstår, at ca. 50 pct. af alle de udlændinge, der i øjeblikket søger asyl i Danmark, overhovedet ikke opfylder kriterierne for at være flygtninge og derfor heller ikke kan få asyl. Det er mennesker, som i tusindvis administrativt og økonomisk belaster det danske samfund urimeligt i mange måneder, ja, enkelte gange år, før det endelig bliver afgjort, at de ikke opfylder kriterierne og derfor ikke kan få asyl.

Justitsministeren har i sin tale klart beskrevet udviklingen i antallet af asylansøgere i Danmark – næsten en tredobling i år i forhold til sidste år – og det giver selvfølgelig anledning til eftertanke.

En anden karakteristisk tendens igennem den sidste halve snes år – jeg strejfede emnet før – er et klart fald i antallet af asylansøgere, der opfylder betingelserne for at opnå asyl. For bare nogle få år siden var det sådan, at tre fjerdedele af dem, der søgte asyl i Danmark, fik det. I dag er det ca. halvdelen.

Det mener jeg er et kerneproblem i hele udlændingedebatten, altså den kendsgerning, at antallet af asylansøgere set over en årrække i Danmark såvel som i det øvrige Vesteuropa har været klart stigende. Men samtidig har andelen af flygtninge, som opnår opholdstilladelse, været faldende, og det er uacceptabelt, idet det betyder, at vi anvender stadig større ressourcer i behandlingen af sager, som alligevel ender med et afslag. Vi anvender altså penge, som med langt større effekt kunne anvendes til gavn for flygtninge eksempelvis i nærheden af de områder, de kommer fra.

Disse tendenser i udviklingen viser klart, at netop på udlændingeområdet er der et stort behov for fortløbende at følge udviklingen og hele tiden søge at tilpasse lovgivningen til det billede, som den omgivende verden byder os at forholde os til.

Men der er jo også igennem årene siden udlændingelovens vedtagelse i 1983 gennemført en række betydningsfulde ændringer i loven, senest for et halvt år siden, hvor der blev gennemført nogle klare stramninger på familiesammenførselsområdet samt en betydelig opstramning i behandlingen af asylsager.

De ændringer var ikke en opfyldelse af alle konservative ønsker, men de var et godt skridt i den rigtige retning. Men ingen skal tro, at disse ændringer betyder, at der for tid og evighed

ikke er behov for flere ændringer og justeringer. Det er der, og derfor er vi også særdeles tilfredse med, at der i juni var enighed om at nedsætte et udvalg, som hurtigt skulle komme med forslag efter at have gennemgået asylsagsbehandlingen, komme med konkrete forslag, som kan føre til yderligere effektivisering af lovgivningen.

For Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl om, at en effektiv behandling af asylsagerne og en så kort sagsbehandlingstid som overhovedet muligt er af afgørende betydning. Med en udgift på knap 10.000 kr. om måneden pr. asylsagsbehandlet er der ganske store muligheder for besparelser, hvis behandlingstiden nedbringes.

Det skal heller ikke glemmes, at en lang ventetid er en ganske stor psykisk belastning for asylansøgere, og derfor må en hurtigere sagsbehandling og færre anke- og klagemuligheder være et tema, som prioriteres højt i den kommende debat.

Som lige nævnt bør det være et væsentligt element i udlændingelovgivning, at asylsagerne afgøres hurtigt, men selvfølgelig også retfærdigt. Men et andet væsentligt element er, at de personer, der får afslag på deres ansøgninger – og det er altså ca. 50 pct. – hurtigt og konsekvent kan udsendes af landet.

Det diskuteres næsten dagligt i diverse medier, at det at gennemføre en udsendelse af en asylansøger, som ikke opfylder kravene, kan være ganske vanskeligt. Det er, fordi der hos mange – også hos et antal folketingsmedlemmer – savnes en erkendelse af, at det er nødvendigt som led i en konsekvent og ensartet administration også at træffe afgørelser, der for den enkelte må opfattes som negative. Sådanne ubehagelige afgørelser, hvor politiet skal udvise personer, som ikke opfylder kravene for ophold i Danmark, savner generelt støtte, desværre også fra politikere, der selv har stemt for den gældende lov.

Jeg finder, det ville være befriende, hvis et antal af de folketingsmedlemmer og partier, som konstant beder os andre om at bakke gældende udlændingelov op i såvel skrift som tale, selv ville yde deres bidrag ved ikke hele tiden at blande sig i enkeltsager og dermed undergrave loven og de myndigheder, som skal administrere loven. Myndighederne træffer jo afgørelser, der er i nøje overensstemmelse med